

Skad har jag då gjort dig
att du så förfärligt föll
gör och förföljer mig?
På alla de skändligheter
hvarmed du och din
familj äfverhopat mig,
har jag ej med ett ord
de akt, svarat!

Om vi bli fri från mig
jag en spottstafver, jag
har ej rätt mig berömt,
berömt, chver med stor
förtroflare och friskt för
mig gift, under teckenat,
att jag "af godskä och
matvirkja" äfvergifvit dig!
Hau många större ordlösa
och asaming visten!
Haväl, rättar vi ej tro

derfä; du vill med all
smäkt och vi skola skingras.
Jag går ju in derfä, låt
endast mig begära den
na skiljenheten, varre i
och vil skänne dock din
en bevisse för mig. Du
skänne i ett dig dyras
för det och jag kan, kan
du, sedan ju en gnist
ro! Ulla denna vil har
jag varit ejut till knapp
och själ dessa fyra
manader, sedan du öper
gaf mig, ha varit en enda
fortsatt torkyr! Hur
mycket du vill är
må hata mig, så har
du ju dock en gång mi-
hittat dig älska mig och
derför guder jag. Dessas
dij, låt du vara stiel,

jag förklarar ingenting, men
du är i mig och du förklarar
hva mitt till vad kan
du mer älska!
Edn är ju åter i din sa-
mitij lycklij och gläd,
du har ingenting förklarar
jag har förklarar allting.
Engu rätt i världen kan
vika av skiljenheten och
jag begär du — så låt
tala du har vara tillfreds
starkt såja dessa långa
snänadens lidandere — jag
läufamer derare

Jennie